

ZIT STIL EN ZWIJG

Een vrijdagmiddag in een bijna vergeten dorp in Vlaanderen. Veertig paar ogen van acht jaar keken me vol verwachting aan. Ze hadden de boeken gelezen die ik lang geleden voor hen geschreven had, en ze hoopten op meer.

Schrijven is als toveren, vertelde ik hen. Jij hebt de staf in handen en jij zwaait de woorden op papier. Dat zwaaien gaat niet vanzelf, ook al denk je in het begin van wel. Want je moet wel willen zwaaien. En: *altijd*. Altijd moet je het willen. Als je door het bos loopt, als je van school naar huis fietst en van huis naar school, als je in bad zit, met de hond gaat wandelen, als je snoept tot je bijna niet meer kan. Willen is iets anders dan zin hebben. Willen is zin hebben en nog veel meer. Wat dat is, daar kom je vanzelf wel achter. Of niet. Niemand is immers verplicht om schrijver te worden. Ze keken me aan alsof ik Sinterklaas zelf was. Ik was hem niet, bij mij gaat niet alles vanzelf. Maar ik toverde voor hen een verhaal uit mijn hoofd en dus was ik hem even toch.

Toen kwam de eerste vraag. Of ik echt zolang kon stilzitten tot het boek af was. Ze hadden me door hun klas zien bewegen, met mijn armen die altijd alle kanten op gingen, en mijn benen die onmogelijk vijf minuten op dezelfde plek konden staan.

Ik zei hen dat het kon. En dat ik het soms een wonder vond.

Wonderen bestaan, knikten ze.

Een meisje stak haar vinger op.

'Ik kan ook niet goed stilzitten,' zei ze.

Ik zag het haar denken. Dat ze haar ook wel eens wilden vastnagelen op haar stoel met plakker op haar mond zodat ze tenminste, vijf minuten lang.

'Mijn mama zegt dat ik levendig ben.'

De juf rukte zich los van de muur waartegen ze ondertussen al drie kwartier stond. 'En wat betekent 'levendig'?' vroeg ze zoals alleen maar juffen die de helft van de tijd tegen muren geplakt staan kunnen vragen.

'Gewoon,' zei het meisje vrolijk, 'dat je vanbinnen zomer bent.'

Ik keek haar verbluft aan. En tegelijk leek het of alle *zit stil en zwijg* die ik doorheen de jaren had verzameld in één klap verschrompelden tot de meest onbenullige woorden ooit.

Achter haar stond de juf weer geplakt tegen de muur. Ik knikte naar haar. U kent haar, dacht ik, u weet welke verhalen ze heeft, oh zeg het dan. Hoe ze schittert. Hoe de hele klas schittert.

Maar de juf keek langs me heen naar de klok boven het bord. De klok zei: over vijf minuten begint het weekend.

Thuis trok ik meteen mijn loopschoenen aan en liep het bos in, de zomer tegemoet. Soms weet ik precies waarom ik loop.

Els Beerten voor *Runner's World*